

ATOMOVÉ ŠELMY

Hřbitov

František Kotleta

Kristýna Sněgoňová

ATOMOVÉ ŠELMY

Hřbitov

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright ©František Kotleta, Kristýna Sněgoňová, 2026

Cover © Lenka Tarwari Jandová, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7385-5 (pdf)

František Kotleta

Kristýna Sněgoňová

ATOMOVÉ ŠELMY

Hřbitov

FØBØS

„Bohyně, ať umřu rychle.“

Modlitbu jsem zopakoval asi pětkrát, zatímco jsem se kutálel z hromady suti, do které jsem dopadl s nepříjemným křupnutím v levém koleni. Narážel jsem do ostrých výstupků, vyrážel si dech na hrbolcích, kůži mi drásaly kusy cihel, kamenů a kdo ví čeho ještě. Ruce jsem měl od krve, v ústech se mísila chuť prachu a štěrků a někde kousek ode mě hvízdaly projektily.

Dopadl jsem na břicho a zjistil, že jsem se sesunul pod kus nějakého betonového základu. Otočil jsem se a mlhavým zrakem se pokoušel rozhlédnout kolem. Všude jen suť, cihly a změť různého šrotu. Nejspíš jsem se ocitl na rozvalině vedlejšího domu. Uslyšel jsem další výstřely, ale žádný nesměřoval ke mně.

Kris! Šedá!

V nějakém podivném záchvatu mě napadlo, že bych jim měl pomoci, ale pak mi došlo, že mě tělo bolí asi na milionu míst a nejspíš umírám. Natáhl jsem třesoucí se pravou ruku a zkusil se ohmatat. Prsty jako by mi ani nepatřily. Na levé straně břicha jsem však přesto ucítil krev.

Bohyně!

Snad to byl čistý průstřel. Další poranění jsem objevil po chvíli. Projektil mi prošel levou tvář a rozšklebená jizva krvácela. Zkusil jsem se posadit a kupodivu to šlo. Snažil jsem se po čtyřech vyhrabat z toho nenadálého krytu, v němž jsem se zasekl, zatímco ze mě odkapávaly rudé krůpěje. Sápál jsem se ven a vnímal, jak mě nohy neposlouchají. Pořád jsem držel konzervu, ale neměl jsem u sebe žádnou zbraň. Ani jsem si nepamatoval, jak jsem o ni přišel.

Kovák!

Tohle bylo čiré šílenství. Můj starej kámoš. Prodíral jsem se bažinou, abych ho zachránil, málem jsem zhebnul kvůli tomu, čeho jsem se tam naložkal, a takhle to dopadlo.

Střelil mě. Dvakrát. Naštěstí byl střelec na hovo. Nebo jsem prostě moc rychle letěl. Levá noha mě neposlouchala. Bylo s podivem, že jenom ona.

Ale nejspíš jsem svištěl jenom dva metry a hned dopadl na suť. To kutálení mě pomlátilo víc než dopad. Křečovitě jsem svíral plechovku a hrabal se ven. Střelba pomalu ustávala. To nebylo dobré znamení. Pochyboval jsem, že Šedá všechny oddělala. Spíš už je po ní a po Kris taky. Nebo vzaly roha. Doufal jsem v to druhé.

Vyškrábal jsem se ven a opět se začal kutálet. Nevadilo mi to, respektive jsem se raději zběsile kutálel, než abych byl snadným cílem pro někoho, kdo by mě chtěl oddělat z okna. Ale nikdo po mně nestřílel. Na třetí pokus jsem vstal. Prakticky jsem skákal po pravé noze, protože ta levá bolela, jako by mi do ní někdo bodal pokaždé, když jsem se o ni jen trochu opřel. Potřeboval jsem se odsud dostat co nejrychleji. Ale kdosi mě předběhl.

Fajgl!

Spatřil jsem, jak se řítí ulicí a rozhlíží se. Neovšem zrovna pečlivě, protože se za ním hnál nějaký chlap, kterého si všiml, až když zařval: „Stůj, zmrde, nebo tě sejmu!“

Přikrčil jsem se ke zdi zbořeného domu. Fajgl se udýchaně zastavil snad pět metrů ode mě. Venku vládlo šero a on mě nejspíš neviděl. Při každém hlubokém nádechu vydával hýkavý zvuk. Chlápek ho za chvíli dohnal. Spatřil jsem ho až teď, když

doběhl k Fajglovi. V ruce svíral pistoli. Měl rozepnutý dlouhý šedý kabát a z profilu jsem viděl jenom to, že se mu na obličejí odlupují kusy červené kůže.

Z dálky se ozvaly další výstřely. Zamotala se mi hlava. Tahle akce dopadla strašně. Přišlo mi, že mě chlápek každou chvíli musí spatřit a vypálit mi poslední projektil mezi oči. Ale soustředil se na Fajgla. Přitom stál jenom metr, možná dva ode mě.

„Půjdeš se mnou za Pastorem dobrovolně a nebudeš dělat žádný prudký pohyby, nebo mu rovnou přinesu zprávu o tvé smrti.“

Pastor!

Takže celou dobu tady byl jeden z vůdců vyznačů Bílého boha. Překvapilo mě to. Myslel jsem, že někdo takový by se do města – ani města jako byla Aréna – neměl dostat. A také, že to tu celé řídí Kaminský.

Fajgl se otočil a začal žvanit: „Hele, jasně. Jsem s Pastorem v pohodě. Domluvíme se.“ Hlas mu trochu přeskakoval. Částečně asi tím zběsilým úprkem, ale určitě i ze strachu. Fakt by mě zajímalo, co přesně Pastorovi s Kaminským provedl, protože jeho slovům jsem věřil asi jako jehně hladovému vlkovi.

„Tys byl dycky sráč, Fajgle,“ uchechtl se chlápek a v tu chvíli si mě dotyčný sráč všiml. Vytřeštil oči a natočil hlavu mým směrem. Naše pohledy se setkaly.

„Na tuhle debilní fintu ti neskočím,“ pronesl pobaveně vyznavač a přikročil k němu. V ten okamžik ode mě o další metr odstoupil a byl zády ke mně. Opřel jsem se o funkční nohu a vyskočil na něj. Moc mi to nešlo, ale levačkou se mi ho podařilo chytit za kabát, strhl jsem ho dozadu a praštil ho po hlavě plechovkou.

„Ne, tímhle ne!“ zařval Fajgl.

Ztratil jsem rovnováhu a oba jsme letěli k zemi. V tu chvíli mi při pohledu na lehce promáčklou plechovku došlo, proč Fajgl panikaří víc, než když na něho chlápek mířil zbraní. Ale už bylo pozdě. Tvrdě jsem dopadl na záda a vyznavač jen kousek ode mě. Plechovku jsem pořád třímал, ale raději jsem ji už znovu jako zbraň nepoužil. V krátkodobém horizontu to byla chyba, protože mě chlap nabral loktem do obličeje a zlomil mi nos.

Hned potom se mi vysmekl a praštil mě do průstřelu v boku. Logicky si na mém těle vybral to

nejzakrvácenější místo. Už jsem ani neměl sílu bolestí zařvat.

Naštěstí ho Fajgl kopl do hlavy a pak ještě jednou. Vyznavač ho ale stáhl na zem a za chvíli jsme se v jednom krvavém chumlu váleli všichni – ta krev byla, samozřejmě, ze mě.

Moc jsem toho kvůli očím zalitým vlastní tělní tekutinou neviděl, jen to, jak párkrát praštil Fajgla do hlavy. Byl jsem si dost jistý tím, že Fajgl není žádný rváč, ale přesto jsem ocenil, jakou houževnatost předvedl – rozdal pár ran, a když ho vyznavač chytil levačkou pod krkem, kousl ho Fajgl do pravačky, ve které chlap držel bouchačku. „Zmrde,“ vydechl rozčileně.

Fajgl už neměl co vydechnout, jenom chrčel a kopal nohama.

Já ležel na zemi a měl pocit, že umírám. Zamrkal jsem a sledoval, jak Fajgla škrťí. Ten zběsile máchal rukama. Vytáhl jsem se na koleno zdravé nohy. Chystal jsem se mu pomoci tím, že bych vyznavače přece jen zase udeřil plechovkou.

Rozmáchl jsem se a vtom si všiml jeho zbraně. Ležela na zemi. Zarazil jsem se s plechovkou ve vzduchu, nahnul se k bouchačce a drapl ji.

Fajgl začínal modrat. I to máchání rukama se stávalo stále zmatenějším a unavenějším.

Prásk!

Neměl jsem čas promýšlet, co udělám. Prostě jsem přiložil hlaveň vyznavači k břichu a vystřelil. Krev nás ohodila všechny. Hned nato jeho stisk povolil, tělo nekladlo odpor, a tak jsem mu pistoli zvedl ještě pod bradu a vystřelil mu mozek z hlavy.

Teď už byl Fajgl od krve celý. Myslím, že na nose měl i trochu mozkomíšního moku. Vysmekl se ze sevření mrtvolných rukou a lapal po dechu. Přitom odplivoval krev, kterou nachytal do úst.

„Magore,“ vytřeštil na mě oči.

Nehybně jsem ležel na mrtvém vyznavači, kterému zbyla jen půlka hlavy. V levačce pistoli, v pravačce plechovku. Bylo mi špatně a malátně. Nejspíš už mnou i lomcovala zimnice. Fajgl se nejdřív dostal na všechny čtyři a pak se postavil.

„Běží sem vyznavači!“ řekl a ukazoval do míst, odkud původně přiběhl půhlavec. Neměl jsem mu na to co říct ani sílu se otočit, abych zjistil, jestli nekecá.

„Dej mi tu plechovku. Dám ji Šedé. No tak,“ popoháněl mě a přistoupil o krok blíž. Jeho prsty se ocitly snad dvacet centimetrů od plechovky.

Prásk!

Vypálil jsem mu mezi nohy. Projektil mu proletěl mezi koleny. Rozklepal se šokem.

„Vypadni, nebo ti ustřelím koule, pokud nějaký máš,“ zachraptěl jsem. Myslím, že každou druhou slabiku jsem ani nevyslovil nahlas, ale obchodník pochopil. Otočil se a rozběhl se do šera města.

Já se konečně ohlédl a zjistil, že ten hajzl měl pravdu – běželi k nám tři vyznavači.

Azyl

Namířil jsem na prostředního z nich. Ruka se mi třásla, ale dokázal jsem se na chvíli soustředit, zpevnit ji a...

Nevystřelil jsem. Byl to ještě kluk. Nejspíš třináct let. Cípy kabátu za sebou zametal kamenitý povrch cesty. V pravačce třímal starou dlouhou pušku. Čert ví, kde ji jinak dobře vyzbrojení vyžnavači vyhrabali. Další dva už byli starší, a to výrazně. Jeden za ostatními trochu zaostával. Možná mu mohlo být šedesát, snad víc. Na sobě měl potrhaný svetr, jehož dírami prosvítaly kapsy košile pod ním. Namířil jsem na posledního a prostřelil mu břicho. Moc jsem si ho neprohlížel. Ruku už jsem neudržel napjatou a unaveně ji spustil.

Zbylí dva vyznavači skočili k zemi.

Bylo jen otázkou času, kdy „mladochovi“ s „dědkem“ přiběhnou posily. Začali po mně střílet, ale protože se snažili co nejvíc přikrčit k zemi, aby sami nebyli snadný terč, létaly jejich střely dost zběsile kolem mě.

Zkoušel jsem se odplazit, ale moc se mi nedařilo.

Napadlo mě, že tu nejspíš umřu.

Hvízdnutí jsem zachytil na druhý pokus. Poprvé zaniklo ve výstřelech a já si až při tom druhém uvědomil, že jsem už jedno jakž takž slyšel. Na třetí písknutí jsem objevil jeho zdroj – z díry v zemi vykukovala klučičí hlava.

„Šváb!“ vydechl jsem.

„Sem, rychle, šéfičku!“ zařval a sledoval přitom skrývajících se vyznavače.

Zavřel jsem oči. Ne že bych chtěl, ale už jsem je nedokázal udržet otevřené. Cítil jsem, jak odcházím, jak už nemůžu dál. Netuším, jak dlouho

to trvalo, ale někdo mi dal facku. Probral jsem se a otevřel oči.

„Jdou sem vyznavači.“

Švábův dech smrděl jako týden nevynesená latrína. Všiml jsem si, že má dva shnilé černé zuby. To proto, že měl svůj obličej kousek od toho mého. Možná že právě ten puch mě probral. Otočil jsem se na břicho a spatřil běžícího dědka. Vůbec se nekryl. Buď mu někdo nedal na výběr a on mě musel pronásledovat, jinak by schytl jednu pálivou do zad, anebo se domníval, že už je po mně. Cvakl jsem a střelil ho do hrudi. Hned potom mi Šváb pomohl postavit se na zdravou nohu. Podepřel mě, a zatímco jsem skákal po pravačce, dovedl mě k díře v zemi.

Vážně šlo o díru. Totální díru. Buď se tu propadla silnice, nebo tu kdysi něco vybuchlo. Kousek před dírou mi noha vypověděla poslušnost, kluk nás neudržel a zahučeli jsme tam oba.

Plácl jsem sebou do bláta. Možná to byly nějaké prastaré sračky, protože kanalizace už dávno jako kanalizace nefungovala. Bylo mi to jedno. Proti Švábovu dechu šlo o příjemnou změnu. Pevně

jsem sevřel plechovku, ale když jsem chtěl sevřít i pistoli, promáčkl jsem jen mazlavé bahno. Musela mi někde vypadnout.

„Pojďte. Je jich tam venku víc než krys, když zmerčej mrtvolu.“

Tahle moudra si klidně mohl nechat od cesty, protože ta mrtvola, co ji ohlodá hejno krys, měla být za chvílku ze mě. Ale nejspíš mi to pomohlo někde vystrchat ještě trochu síly a pokulhávat s jeho pomocí soustavou kanálů, které byly temné, smradlavé a plné tolika zákrutů, že i kdyby nás vyznavači pronásledovali, stejně by nás po pár minutách ztratili. Ještě že tak, protože mi ta obnovená energie asi po dvaceti minutách došla. Sesul jsem se na mazlavou betonovou podlahu a zavřel oči.

„Žiješ?“ pronikl mi do mozku Švábův hlas.

„Chjo,“ vydechl jsem, ale byl jsem si jistý, že moc dlouho žít nebudu. Napadlo mě, že Šváb náhodně přechází z tykání do vykání. Jako by na tom teď snad záleželo.

„Nikam nechoď, dojdu pro pomoc, jo?“

Možná se mi to ale všechno už jenom zdálo. Brzy jsem totiž přišel o vědomí.

Probrala mě strašná bolest. A ostré světlo. Pořád jsem ležel v kanále, ale někdo mi svítil do obličeje. Napadlo mě, že je to možná světlo na konci tunelu, kterým umírající kráčí k Jaderné bohyni. Pak mi ale někdo vlepil pár facek. To by snad bohyně dělat neměla.

„Prober se, nespi, kurva.“

Šlo o známý hlas.

„Chrchm,“ zareagoval jsem. Na skutečná slova jsem se nezmohl. Zaregistroval jsem ale Šedou, která mi nožem řezala oblečení na kusy, a pak pálení dezinfekce. Dávala nějaké instrukce Švábovi, ale slovům jsem nerozuměl. Všechno tak podivně hučelo.

Kris mi nepřestávala svítit do obličeje a občas mě k tomu ještě profackovala. Zběsile jsem mžikal a každý nádech mi činil potíže.

„Píchnu mu mrdku.“

„To nemusí přežít.“

„Stejně nepřežije.“

„Můžu si vzít jeho boty?“

Nejdřív jsem si uvědomoval význam slov, pak až rozeznával jejich původce – Šedá, Kris, Šedá a pak Šváb. Jo, boty jsem měl dobrý, to jsem naprosto chápal. Chtěl jsem k tomu dodat i něco sarkastického, ale zastavilo se mi srdce.

Probral jsem se, když do mě Šedá mlátila pěstí. Myslím, že mě zkoušela nahodit. Podle toho, že jsem otevřel oči, se jí to podařilo. Zběsile jsem mrkal. Kris mě držela za ruku a Šváb se smutně koukal na moje boty.

Netušil jsem, co je *mrčka*, ale nejspíš mi dala nějaký čas navíc.

„Odtáhneme tě do krytu. Jen co nějaký najdeme,“ vysvětlovala Šedá. Chytla mě za rameno, aby mě vyzdvihla na nohy a mohla mě lépe táhnout. Světlo už mi nesvítilo do očí, příruční svítidla v rukách Kris teď mířila na zem. Šedá nejspíš čekala, že jí se mnou Kris pomůže, ta ale stála před námi a bránila jí odejít.

„Potřebuje léky. A krev. Správnou krev. V chrámu budou mít všechno, co je nutné.“

„Nechtěla tě církev zavřít?“ zavrčela Šedá. Ona ani Kris nebyly uplácené z těsta, které by snad sneslo odpor. Naopak. A bylo jedno, že je mezi nimi věkový rozdíl jako mezi matkou a dcerou.

„Máme tu plechovku. To věci mění,“ zastrásla s mým úlovkem. Ani jsem si nevšiml, kdy si ji přivlastnila. Vzhledem k tomu, že jsem byl nejspíš chvíli mrtvý, na tom ale asi nezáleželo.

Stará válečnice se zhluboka nadechla, až to se mnou zatřáslo.

„Alespoň mi s ním pomoz,“ řekla Šedá a Kris mě konečně podepřela.

„Takže do chrámu?“ zeptal se Šváb. Díval se přitom Šedé do očí. Ta mlčela.

„Prosím, jde mu o život. Řekla jsem ti, co je v té plechovce. Církev...“

„Ušetři mě víry a důvěry v církev. Nejsou o nic lepší než vyznavači, bývalá Ohnivá brigáda nebo snad Císařská legie. Nakonec jde všem jenom o moc,“ povzdechla si a pak jen směrem ke Švábovi zamumlala: „Dostaň nás co nejrychleji do chrámu.“

Většinu cesty mám v mlze. Pamatuju si snad jen tmou, míhání kužele světla, který ji protínal, a funění žen, které mě táhly určitě víc než pět kilometrů. Ztratil jsem nejen přehled, kudy mě vlekly, ale několikrát i vědomí. Dobře si ale vybavuju, jak nás Šváb vyvedl ze staré kanalizace a zmizel ve tmě, zatímco mě Šedá s Kris dotáhly před dvoupatrovou budovu se znakem Jaderné bohyně nade dveřmi. Dům měl v přízemí původně obří okna. Tuším, že se jim říkalo výlohy. Někdejší sklo nahradily

kameny, cihly a různě velká okna. Někdo si dal pečlivou práci, aby budova vypadala reprezentativně. Pořád jsem dokázal identifikovat dva obří černé obloučky nad vchodem, které nejspíš tvořily otisk nějakého dřívějšího znaku, ať už patřil kterémukoliv ze starých bohů. Na dřevěná vrata musela Šedá zabušit asi pětkrát, než nám otevřel chlápek s pistolí v ruce. Myslím, že nás chtěl nejdřív seřvat a vyhnat, abychom se vrátili ráno, ale pak zahlédl novicku a rovnou jí tu stříkačku zamířil mezi oči. Hned nato zařval jméno – myslím, že to bylo Franz – a vyběhl další chlápek s pistolí. Byl bosý a na sobě měl jen rozepnutou košili, takže si nejspíš ještě před chvílí dával šlofíka. Znal jsem je oba – strážci chrámu. Potkali jsme je jako doprovod novicky ve městě. Podařilo se nám jim tenkrát zdrhnout, takže jsem celkem chápal, že nás nevidí úplně s nadšením.

„Chci mluvit s Kněžkou,“ pronesla rozhodně Kris.

„Spí,“ odsekl Franz a sjel mě pohledem od hlavy k patě.

„Přišla jsem se vydat církvi. A přinesla něco důležitého,“ řekla a ukázala plechovku.

„Jídla máme dost,“ odvětil posměšně první ze strážců.

„Vzbudte Kněžku. Bude vědět, co to znamená.“
Nevěděla.

Nejspíš jsem znovu omdlel, protože si vzpomínám, jak mě Šedá táhla dovnitř za komandování novicky, kterou jsem znal z onoho prchacího setkání. Překřtil jsem si ji na „Běhnu“. Uložila mě na nízkou dřevěnou postel pokrytou hrubou látkou. A pak zmizela. Šedá zatím dokončila rozřezávání mého oblečení. Zůstaly mi jen boty. Hned nato dorazila Kněžka. Člověk poznal přítomnost Kněžky na první pohled, ani nemusel zahlédnout kompletní tetování na tváři. Rozlévala se kolem nich aura charismatu a moci. Některé měly vytetovaný znak bohyně na levé tváři, jiné na pravé. Netušil jsem, podle jakého klíče, ale tahle ho měla zrovna na levé. Byla starší, ale ne tak jako Šedá. Působila rozhodně a byla oblečená do jednoduchých šedých šatů s vyhrnutými rukávy. Za ní cupitala Kris. Nesla jí černý kufřík, který položila na zem vedle mě.

„Otestujeme krev všech, kdo jsou tady. Snad mu bude bohyně milostivá. Hned poté dobrovolně půjdeš do komnaty hříchu,“ pronesla rozhodně.

Kris jenom pokývala hlavou.

„Jsi vzhůru?“

Hlas patřil Šedé. Seděla vedle mě a ve světle dopadajícím z malého zaprášeného okénka si četla knihu.

Kvůli potrhanému přebalu jsem nepoznal jakou. Viděl jsem jenom část zelené barvy.

„Jo,“ zachrčel jsem. Ústa jsem měl vyprahlá. Pochopila, položila knihu na zem vedle postele a z malého džbánu mi do úst nalila pár kapek.

„Musíme opatrně,“ vysvětlila.

Neměl jsem sílu se s ní hádat. Byla profesionálka ve všech významech toho slova. Rváčka, bojovnice, válečnice, ženská otřískaná životem. Musela takových zranění vidět nebo sama přežít stovky. Věřil jsem, že ví, co dělá.

„Kris?“

„Je v nějakém vězení. Od noci, co jsme tě přinesli, jsem ji neviděla.“

„Plechovka?“ polkl jsem.

„Má ji Kněžka. Poslala zprávu církvi. Přijdou si pro vás.“

„Nás?“

„Prý pátrají i po tobě,“ vysvětlila a dodala: „Bez toho by tě nejspíš nezachránili. Ztratil jsi dost

krve. Dostal jsi staré léky a taky novou krev od Kris. Máte stejnou značku.“

„Značku?“

„Jsou různé druhy krve. Když ji dáš jen tak, můžeš zraněného zabít. Někdy to zkrátka riskneš a doufáš, že to dopadne dobře. Kněžky mají způsoby, jak zjistit, která krev je pro tebe ta správná. Moje nebyla. Ta od Kris ano. Kněžka nechtěla, abys dostal krev novicky, ale nakonec se nechala přesvědčit,“ vysvětlila.

Zkusil jsem se posadit, ale Šedá mi to nedovolila. Ještě že tak. I ten pitomý pokus mě strašně vyčerpал.

„Jak dlouho tu jsme?“

„Dva dny. Hojíš se rychle. Až moc rychle.“

„Asi vím proč,“ zamumlal jsem.

„Já taky vím proč. Nejsem v tomhle světě včerejší, chlapče,“ mrkla na mě a zase sáhla po knize.

„O čem to je?“

„O holce, co má ráda anální sex. Půjčila mi to jedna ze tří místních novicек, ta hodná. Mají obří knihovnu. Je to příběh ze starého světa. Hodně řeší kariéru a hypotéku. Je fajn oprostít se na chvíli od toho všeho, co se tu stalo.“

Věděl jsem, co má na mysli. Tedy kromě té kariéry a hypotéky.

„Je mi to líto,“ řekl jsem.

„Nemusíš to opakovat. Stačí mi tvůj slib, že mi je pomůžete potrestat. Akorát když si vás odvede církev, tak snadné to nebude,“ povzdechla si a zašermovala knihou ve vzduchu.

„Propustí nás. Dostanou tu plechovku. Pochozí, co se stalo a o co nám šlo.“

Šedá se jen uchechtla: „Co ty víš o církvi?“

„Plní vůli Jaderné bohyně,“ odpověděl jsem automaticky.

„A jak ji poznají?“

„No...“

„No?“

Netušil jsem, jak odpovědět. Nikdo to netušil.

„No?“ popohnala mě výsměšně Šedá.

Jen jsem pokrčil rameny.

„Nevím, jestli bohyně je, nebo není, ale vím jistě, že velekněžky řeší hlavně vlastní moc. Proč myslíš, že jich je sedm?“

„Stejně jako sedm pravd,“ odpovětil jsem, co jsem se naučil při návštěvách našeho chrámu, a uvědomil si, že jich je nejspíš už jenom pět, když jsem byl u smrti dvou z nich.

„Ne. Aby se vůbec na něčem dohodly, hlasují a musí jich být lichý počet, protože jinak by se nedomluvily nikdy. Církvi jde o moc a prosazení

vlastní vůle,“ pronesla a pak se na chvíli podívala směrem ke světlu přicházejícímu od okna.

„Vyprávěli ti někdy o Rudé hordě, Ohnivé brigádě nebo Císařské legii?“

Zkusil jsem zase pokrčit rameny, ale moc mi to nešlo.

„K Základně se nikdy nedostali, ale můj otec s nimi prý bojoval,“ odpověděl jsem. Znovu jsem si bolestně uvědomil, jak šťastné místo můj domov byl – dokonale chráněný před vnějšími hrozbami, dost daleko od zbytku světa a ještě nevýznamný a málo bohatý pro kohokoliv, kdo by si dělal zálusk na naši kukuřici.

„Rudá také tvrdila, že mluví s bohyní a koná její vůli. Na konci, když se její armáda pobila mezi sebou, ji velekněžky nechaly roztrhat divokými prasaty. Císař světa představil nového boha – sebe sama. Také chtěl, aby se mu lidé klaněli, sloužili mu a modlili se k němu. O vyznavačích Bílého boha ani nemluvě. Po těch všech zůstala jenom krev a smrt. Nevidím mezi nimi rozdíl, Keksíku.“

„Neří...“ začal jsem automaticky, ale Šedá se jen lišácky zasmála.

„Já vím. Ať už se stane cokoliv, máme spoustu času. Nechceš přečíst něco o tom análním sexu a problémech s budováním korporátní kariéry?“

Chtěl jsem, ale po pár řádcích jsem usnul. Druhý den jsme zjistili, že času moc nemáme.

Probral mě řev a křik. Šedá stála ve dveřích v pozici připravené pro boj. Teprve teď mi došlo, že jsme zavření za dveřmi, které z naší strany nejdou otevřít. Chyběla v nich klika.

„Co se...?“

Šedá jen prudce zvedla ruku. Pochopil jsem, že mám mlčet. To nebylo nic složitého. Opatrně jsem se zkoušel posadit a nakonec se mi to podařilo. Málem jsem přitom převrhl kyblík, do kterého jsem čůral a který mi v případě potřeby Šedá pomáhala správně naštelovat.

Křik ustal a po chvíli se otevřely dveře. Naštěstí ne tak prudce, aby to Šedou vyprovokovalo k výpadu, na který se chystala. Ve dveřích stála Kněžka. Válečnice ustoupila o dva kroky. Kněžka jí chvíli hleděla do očí a pak vstoupila do místnosti.

„Kdo jste?“

Ta otázka mě překvapila. Zvláště potom, co nás několik dní drželi v téhle kobce odděleně od Kris, a také potom, co mi zachránila život.

„Co se stalo?“ kontrovala otázkou Šedá.

Kněžka, která chvíli sledovala mě, možná jen proto, aby zhodnotila, jak se zotavuju, se jí znovu zadívala do očí.

„Myslím, že o tobě už jsem slyšela. Zápasnice, že?“

Šedá pokrčila rameny. Kněžka nejspíš nebyla zvyklá, že jí lidé neodpovídají na dotazy, a tak podrážděně dupla. Její nízké kožené boty měly zjevně velmi tvrdé podpatky. Nejspíš pobité železem, protože při úderu do podlahy to zvonivě zadunělo.

„Byla jsem, to je pravda,“ pochopila Šedá signál, že na výmluvy není čas ani prostor, a ustoupila o další krok.

„Kdo je muž jménem Kaminský a kde bere tu drzost žádat vaše vydání?“ přešla poté Kněžka konečně k věci.

Tak od toho pocházel ten křik, došlo mi. Nejspíš sem obchodník poslal nějaké emisary a s neurčitou hrozbou v pozadí nabídl, že nás mohou předat po dobrém. To Kněžku muselo dopálit. Kněžky Církve Jaderné bohyně byly zvyklé na jiné zacházení. Lidé za nimi chodili žádat jejich služby a nosili jim za to dary.

„Spolupracuje s vyznavači,“ odpověděl jsem po pravdě.

Nechtěl jsem hrát žádné hry. Neviděl jsem k tomu důvod.

Kněžka pozvedla obočí: „A proč chce vás?“

„To, co jsme přinesli a co patří církvi, vyznavači chtějí.“

„Obsah té plechovky?“ ujistila se.

„Ano,“ přisvědčil jsem.

Kněžka už nic víc nedodala, otočila se na patě a odešla. Zavřela přitom za sebou dveře.

O dva dny později už jsem dokázal chodit. Hojil jsem se neskutečně rychle, až mě to samotného překvapovalo. Ale tušil jsem, co za tím je. Kněžka už za námi nepřišla, ale o tři dny později za námi dorazila novicka Běhna, která nás kdysi pronásledovala ve městě. Teď nás pustila do zbytku chrámu. Neměl jsem odvahu se zeptat, jestli to bylo rozhodnutí jí samotné, nebo Kněžky. A stejně tak jsem se neodvážil zeptat na to, kde je Kris. Šedá si v tomhle nebrala servítky. Nejdřív novicce vrátila knihu a pak se zeptala, zda může odejít.

Novicka jen pokrčila rameny a ukázala ke dveřím: „Přišla jsi svobodně, svobodně můžeš odejít. On ne,“ bodla ukazováčkem směrem ke mně.

„Eh?“ Myslím, že Šedá byla připravená hádat se o svou svobodu a tohle ji zaskočilo. Ale neměli důvod ji tu držet. Na ni církev „zatykač“ nevydala.

„Možná by ses mohla nejdřív najíst,“ ukázala novicka na stůl, na kterém ležely dva talíře s kaší. Základní jídlo. Dalo se do ní schovat cokoli a po-
vařit to tak, aby to bylo požitelné. Tahle kaše ale chutnala, jako by byla připravená z neshnilých surovin.

„Pomalů,“ poradila mi Šedá. Poslední dny jsem od ní dostával jen dvě lžičky medu denně a teď jsem měl jíst. Věděl jsem, že musím být opatrný, ale přesto jsem si dal pět lžiček. Šedá dojedla zbytek, abych nebyl v pokušení poničit si žaludek.

„Co s nimi bude?“ zeptala se.

„Už jsou na cestě členové Zlaté divize. Odvedou ho i se zrádkyní na Hřbitov. Tam je bude soudit Sbor sedmi,“ vysvětlila novicka. Tou zrádkyní myslela evidentně Kris.

„Není jich už jenom pět?“ zeptal jsem se dřív, než mi stačilo dojít, že bych měl mlčet. Z vraždy minimálně jedné z nich nás přece podezírali.

„Velekněžek je vždycky sedm,“ nenechala se rozhodit novicka.

„Nikdy jsem členy Zlaté divize neviděla,“ prohlásila po chvíli Šedá.

„Já také ne. Opouští Hřbitov jen výjimečně. A vzhledem k tomu, jak dopadlo vyzvednutí těch dvou...“ zbytek věty nechala viset ve vzduchu.

„Napadl nás aťák, zatraceně. A vyznavači,“ ohradil jsem se.

Novicka jen lhostejně pohodila ramenem. Co jsem vysledoval, byly tu Kněžce k dispozici tři. Všechny podobně staré jako Kris. Na rozdíl od ní měly ale ve znaku vytetovanou část navíc. Jak jsem pochopil, šlo o symbol postupu ke statusu Kněžky. Proč byla Kris teprve na první úrovni, mi bylo trošku záhadou.

Šedá vstala a ukázala ke dveřím. Novicka je otevřela a za nimi stáli dva muži. Nebyli to hlídači chrámu, které jsme tu naposled viděli v noci, ale členové městské stráže. A nebyli sami. Další se opírali i se svými puškami o kus rozpadajícího se betonového kvádru.

Tak proto mě nejspíš pustili ven – celý chrám byl pod ochranou města.

„To kvůli Kaminskému?“ ujistil jsem se.

„Kněžka požádala o laskavost a laskavost církvi se neodmítá,“ uchechtla se.

Přes otevřené dveře jsem sledoval městské hlídače. Vypadali jako tuctoví rabiáti, ale bylo jich dost a byli ozbrojení a to se počítalo. Neměl jsem

ponětí, kolik se do města mohlo infiltrovat vyznavačů. Moc jsme jich nepotkali, ale možné bylo všechno. Šedá pořád stála ve dveřích.

„Půjdu najít Švába a...“ pronesla potichu. Pokýval jsem hlavou. Neuměl jsem se loučit. Na Základně se člověk nikdy neloučil, protože nikdo neodcházel. Jen umíral. Pomalu jsem vstal a popošel k ní.

„A Fajgla,“ dopověděl jsem za ni.

„Jo,“ přikývla a dodala: „Nejsem si jistá, jestli mu zůstanou všechny končetiny, až se znovu uvidíme.“

„Nikdo na tom netrvá,“ usmál jsem se na ni a po chvíli jsem dodal: „Děkuju.“

„Znovu říkám: Není za co. Máme dohodu. Očekávám, že ji naplníte. Pokud budete živí. Sejdeme se tady ve městě.“

Kývl jsem.

A to bylo všechno. Odešla. Místo ní do místnosti zvenku dorazili ochránci chrámu Franz a jeho parťák a zavřeli za ní dveře. Tvářili se dost nelibě, že sedím u stolu. Opatrně jsem vstal a bez řečí zamířil ke své „cele“. Zastavil jsem se ale u velké otevřené skříně s knihami. Podle toho, jak vypadaly, je někdo nejspíš vyhrabal ze sutin. Knihy byly vzácností, ale jen pro ty, koho zajímaly.

Takových lidí nebylo moc. Všechno před Nocí mrtvých bohů se lidé snažili vymazat ze svých životů. A s tím souvisely i knihy.

„*Noční klub*,“ přečetl jsem název.

„Tu jsem nikdy nepochopila,“ přiznala novicka „Knihovnice“. Položil jsem knihu zpátky a rozhodl se, že raději půjdu spát.

„Je Kris v pořádku?“ zeptal jsem se ještě.

„O jejím osudu rozhodnou velekněžky.“

Nebyla to odpověď, v jakou jsem doufal, ale mohla být i horší.

Další dva dny jsem prospal. Na jídlo jsem chodil do místnosti u vchodu, na záchod pak na vnitřní dvůr. Kdo to vynášel, mi bylo jedno. Zkusil jsem i pár kliků, abych se protáhl, ale večer se mi pak udělalo špatně a třáslo se mi celé tělo. Zjevně jsem ještě víc zhubl. Nemyslel jsem si, že by něco takového ještě mohlo jít.

Každopádně se mi teď zdraví pomalu vracelo a s ním i schopnost přemýšlet, což mě dost vytáčelo. Únava těla i mysli byla otravná, ale člověka alespoň netrápily vtíravé myšlenky na události posledních dní. Teď to bylo horší.

Kováč.

Vyrostli jsme spolu. Byl to můj nejlepší kamarád, když pominu Vránu. Zavřel jsem oči a viděl ho znovu jako malého kluka, kterého jsem vytáhl z bažiny. Pak jako staršího, jak jsme se potloukali lesy, hledali zvěř, fantazírovali o světě tam venku a teď...

„Proč?“ zeptal jsem se nahlas. Ale nenapadala mě žádná smysluplná odpověď. Jedna z novicек mi ráno vyměnila obvazy na zraněních, která se hojila opravdu dobře, a já si teď na to nejpostíženější místo se syknutím sáhl.

„Zmrde,“ vydechl jsem nakonec a usnul.

Probralo mě cloumání ramenem.

„Co se děje?“ zeptal jsem se. Byla to novicka, která propustila Šedou. Vypadala dost vyděšeně.

„Něco se stalo.“

„Co?“

„Nevím,“ odpověděla, což mě dost zmátlo.

V místnosti panovala tma, takže byla noc. Pomohla mi vstát a obléct se do obnošených, potrhaných kalhot, které jsem od nich dostal. Nic jiného na oblečení jsem kromě trenýrek a bot neměl.

Dveře do zbytku chrámu byly otevřené. Vyšli jsme do místnosti, kam jsem chodil jíst, a na stole místo jídla ležela novicka Běhna. Byla celá od krve. Nad ní se tyčila Kněžka s jinou novickou a zašivaly jí rozšklebenou ránu na hrudi. Něco ji rozpáralo.

„Šelma?“

Posledním člověkem v místnosti byl Franz. V rukách svíral starou automatickou pušku. Jediný na můj dotaz zareagoval: „Lidi.“

„Nerozumím,“ popošel jsem k němu. Členky církve, zachraňující život jedné z nich, jsem nechtěl rušit.

„Baran měl dovést novicku. Někdo ho venku zastřelil. Ona doběhla ke dveřím celá od krve,“ vysvětlil.

„Neměla tam být hlídka městské stráže?“ zeptal jsem se.

Pokrčil rameny.

„Nejsou tam. Nikdo tam není,“ vysvětlila místo něj Knihovnice.

„Kdy se to stalo?“

„Před pár minutami,“ odpověděl chlápek a pak si mě změřil od hlavy až k patě: „Umíš střílet?“

„Trochu,“ odpověděl jsem. Něco zamrmal a podíval se na novicku Knihovnici. Propustit mě

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Atomové šelmy: Hřbitov.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.